

gala

Tidsskrift for international solidaritet
nr. 66 · sommer 2010

40 års

Solidaritet

Swaziland

6-11

Haiti

16-21

Sydafrika

22-23

GAIA 66 - sommer 2010

INDHOLDSFORTEGNELSE

- 03** IF 40 år - omvendt solidaritet og kampe vi ikke forstår
- 06** Terrorstemplet partileder får dansk pris
- 08** "Vi vil ikke til begravelse hver weekend"
- 14** Bag masken på de mexicanske medier
- 16** Kun de folkelige bevægelser kan trække Haiti ud af ruinerne
- 22** Urban rengøring forud for VM
- 30** Poetisk oprørsskrift

Forsideillustrationen
skylder en tak til
Rafael Enríquez'
El Salvador
plakat fra 1981

did

GAIA udgives fire gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i oplysningsarbejde om fortrinsvis den 3. Verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder samt udsending af unge til arbejde i folkelige organisationer i den 3. Verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:

Anna Storr-Hansen, Anne Rehder, Asta Nielsen, Esben Frost, Lars Gaardsøe og Tobias Frost.

Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.

Oplag: 1200
Tryk: Eks-Skolens Trykkeri ApS.
ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89

gaiaeredaktionen@internationaltforum.dk
www.internationaltforum.dk

Medlemsskab af IF inkl.
GAIA-abonnement: 100 kr. pr.
år. Særskilt Abonnement:
200 kr pr. år

40 ÅRS SOLIDARITET

Med fyre år i ryggen, står IF som en stærk og sjældent overlevedsdygtig organisation. IF har været både insisterende og omstillingsparat, når det gælder politisk forandring globalt. Hvor de nationale befrielseskampe var det centrale fokus de første tre årtier, er IF's solidaritetsarbejde de sidste ti år blevet influeret af globaliseringsbevægelsen, og med de seneste fire kriser in mente – fødevare, finans, energi og klima – står solidaritetsarbejdet i dag overfor nye udfordringer.

Nationale befrielseskampe var i lang tid et centralt element i IF's arbejde. Arbejdet til støtte for afkolonisering i Afrika var centralt i 1970'erne - Mozambique, Angola, Guinea Bissau og senere Zimbabwe og Namibia stod højt på dagsorden, mens solidaritetsarbejdet i Latinamerika var fokuseret på Chile. I 1980'erne og 1990'erne tog arbejdet i Latinamerika til, med arbejde i blandt andet Nicaragua, Peru, Brasilien, Argentina og Colombia. I 1990'erne kom Mellemøsten mere i fokus, og Palæstina har siden da været en vigtig prioritet. Sidst i 1990'erne blev IF inspireret af globaliseringsbevægelsen og fremvæksten af den nye venstreborg i Latinamerika og hævdede stemmen i kritik af den uregulerede kapitalisme, symboliseret i verdenshandelsorganisationen WTO. Optrapningen af USA's krig mod terror og hårde unipolære retorik, stod i voldsom kontrast til den håbefulde og progressive udvikling i Sydamerika.

I dag, står vi i en tid præget af kriser. Kriser der har skabt øgede migrationsstrømme, men også kriser der har åbnet for en mere multipolær verden, som Kina og Indiens fornyede position tyder på. Samtidig har Obamas valgsejr

i USA, bragt håb verden over for at skifte til en mere dialogisk amerikansk udenrigspolitik.

Fra kampen mod kommunisme, siden mod narko og endelig til krigen mod terror har der været en forsæt repression af solidaritetsarbejde. I løbet af de sidste ti år har denne repression antaget nye former med antiterrorlove og overvågning. Samtidig er solidariteten og udvekslingen af erfaringer mellem folkelige bevægelser verden over blevet lettere, fordi Skype og billige flybilletter har gjort verden mindre. Det er en globalisering, der har gjort mange mere mobile, mens stadig flere lukkes ude og spærres inde bag de revitaliserede nationale eller regionale grænser.

Mens solidaritetsarbejdet stadig er lige aktuelt og vigtigt, er der i dag en lang række kampe rundt om verden, som kan synes svære at forstå. Hvem skal vi samarbejde med og bakke op om i Irak, Thailand, Iran, Sudan og Somalia? Eller hvordan skal vi forholde os til politisk islam? Mens det er svært at finde allierede i mange kampe i dag, er det vigtigt at huske på at solidaritetsarbejde aldrig har været let. Arbejdet med folkelige bevægelser i fjerne egne, er en udfordring af dimensioner. IF er gennem alle årene blevet udfordret og udviklet, i arbejdet med folkelige bevægelser. Man kan måske tale om en slags omvendt solidaritet, der ligger til grund for at IF har kunnet bestå så mange år; en omvendt solidaritet, hvor kammerater jorden over har udfordret og beriget IF. IF's brede fokus på undertrykkelse og udbytning har netop været styrken og det der har holdt IF i live og formet organisationen.

Tillykke med de 40 år – kampen fortsætter!

I anledning af IF's 40 års fødselsdag har GAIA spurgt en række nuværende og tidligere IF'ere om, hvordan de blev aktive, hvilke diskussioner de

har set som vigtige samt hvor de mener solidaritetsarbejdet er på vej hen. Vi har endvidere forsøgt at tegne en rød tråd gennem IF's historie.

HVORFOR BLIV DU AKTIV I IF?

Det var tilfældigt at jeg fik en ny lejlighed i 1990 cirka halvtreds skridt fra den bygning på hjørnet af Korsgade og Griffenfeldsgade hvor IF og en lang række andre solidaritetsorganisationer flyttede ind og lavede Cafe Cikaden, og hvor jeg derfor engagerede mig praktisk i opbygningen af caféen. Men det var alligevel ikke tilfældigt at det var IF jeg blev medlem af. IF repræsenterede den politiske strømning på venstrefløj som jeg følte mig knyttet til - kaldet Det Ny Venstre.

Fordi IF åbnede sine døre for mig og lærte mig, at internationale solidaritet stadigvæk findes - og at det er ekstremt vigtigt at udøve det. Jeg er blev født aktivist, og jeg tror på, vi kan ændre verden og gøre den mere menneskelig. Men det kræver at vi arbejder side om side og er solidariske med hinanden og med vores kammerater ud i verden. Det arbejder IF for, så vi er ret enige. Hvor skulle jeg ellers bruge mine kræfter?

Jeg blev aktiv i forlængelse af revolutionen i Nicaragua i 1979. Jeg ønskede at støtte de folkelige kampe i resten af Latinamerika.

Albert, tidligere landsektretær, aktiv 1980-94

Flavia, fra Peru og aktiv i Americagruppen

Irene, i dag aktiv i Mellemstøtgruppen

1975

Befrielsesfronten i Vietnam indtager 30. april Saigon, og dermed har USA reelt tabt krigen. Få dage senere, den 1. maj, stiftes Forbundet Mod Imperialismen (FMI) for bl.a. at fortsætte det solidaritetsarbejde, der var blevet opbygget omkring Vietnamkrigen. FMI betragtede sig selv som liggende til venstre for IF og kritiserede IF's linie for at være borgerlig humanisme.

1970

Internationalt Forum stiftes i september, som en sammenlægning af "En Verdens Ungdom", "Danske studerendes FN-forbund" og "Verdens Venskabs Forbundet". Samme måned møder Verdensbankens topmøde i København massiv modstand.

IF's daværende Mellemøstgruppe i København melder sig i 1982 ud pga. uenigheder om vurderingen af Sovjetunionens rolle i verden. Gruppen mente konsekvent, at Sovjet altid var en allieret for den befrielsesbevægelserne, mens flertallet i IF havde den opfattelse, at Sovjetunionen ikke altid var en allieret for kampene i den tredje verden. Noget man på det tidspunkt bl.a. så i Eritrea, hvor den eritreanske befrielsesbevægelse blev bekæmpet af et sovjetisk støttet militærdiktatur.

1982

Udover såkaldte "IF-løsblade" med fakta-materiale om tredjeverdenslande udgav IF op gennem 70'erne og frem til '85 et tidsskrift ved navn, "IF Bladet". Det blev i '85 erstattet af et fælles bladprojekt - "Cikaden" - sammen med WUS, det senere Ibis. Projektet gik imidlertid ned i '90, fordi WUS/Ibis var blevet en stor organisation, der ønskede sit eget blad. Siden 1993 har IF's blad heddet "Gaia".

1985

Sidste halvdel af 1980'erne var præget af tilbageslag og nederlag. Ude i verden var sejrene fra kampen mod kolonialismen vanskelige at omsætte til en socialistisk udvikling, og herhjemme stillede Afrikagruppen forslag om nedlæggelse af IF, hvilket et flertal heldigvis var imod. Samme år ophørte IF med at være FN-forbundets ungdomsorganisation. Forbundet brød sig specielt ikke om IF's solidaritetsarbejde med befrielsesbevægelser og de "kommunistiske" sandinister i Nicaragua, og derfor blev IF indstillet til eksklusion, men IF kom denne beslutning i forkøbet ved at melde sig ud.

1990

Selvom fremtiden ikke tegnede lys for hverken IF eller kampen mod imperialism, så viste det sig hurtigt at kampen for en solidarisk verden ikke stoppede med Murens og den såkaldte kommunismes fald

Fortsættes på side 12

TERRORSTEMPLET PARTILEDER FÅR DANSK PRIS

Anna Storr-Hansen

Den nye danske solidaritetsgruppe, SWADEWA, uddelte i foråret en demokratipris på en gylden megafon og 1.000 US dollars til lederen af et ulovligt parti i Swaziland, Mario Masuku.

Partilederen Mario Masuku har i næsten et år været sigtet for terrorisme og fængslet i et højsikkerhedsfængsel i Swaziland. Den 15. marts i år rykkede den danske solidaritetsgruppe, Swaziland Democracy Watch, SWADEWA, ind på de bonede gulve i Landstingssalen på Christiansborg, hvor de overrakte en demokratipris til netop Mario Masuku.

Mario Masuku er leder af Swazilands største oppositionsparti, Peoples' United Democratic Movement, PUDEMO. I 25 år har partiet været

forbudt i Swaziland, da alle politiske partier er illegale.

PUDEMO kræver et opgør med det enevældige monarki, der siden 1973 har styret Swaziland. De ønsker et flerparti-demokrati, hvor hver enkelt har en stemme.

"Masukus parti eksisterer ikke"

SWADEWA Democracy Prize blev overrakt i Mario Masukus fravær. Den swaziske regering ville ikke kommentere prisoverrækkelsen, da den ikke anerkender Masukus parti PUDEMO.

"Jeg vil ikke kommentere prisen, fordi PUDEMO er en ulovlig og ikke-eksisterende organisation," sagde regeringens talsperson, Macanjana Motsa til Times of Swaziland.

Den tidligere danske udenrigsminister, Mogens Lykketoft, ville dog gerne kommentere prisen, som han selv overrakte. Den bestod af en gylden megafon og 1.000 US dollars.

"Swaziland er et underligt leftover fra kolonitiden, og et resultat af den britiske del og hersk politik. Den symbolhandling, vi gør i dag, kan være med til at skabe opmærksomhed på Swaziland, og gøre Sydafrika opmærksom på, at de har et særligt ansvar for at presse på for demokrati i Swaziland," sagde Mogens Lykketoft.

I Swaziland er partier forbudt, og man kan kun stille op til parlamentet som enkeltperson.

"Det er vigtigt at Swaziland får et styre, der ikke blot kan gennemføre demokratiske rettigheder som ytrings- og pressefrihed, men også bekæmpe fattigdommen og gøre noget ved at det er det mest HIV ramte område i verden," sagde Mogens Lykketoft.

Samlende figur

Den officielle begrundelse for at give prisen gav Emil Damgaard Grann fra SWADEWA:

"Prisen tildeles til Mario Masuku for hans mangeårige engagement og inspiration til andre, der kæmper for demokrati i Swaziland," sagde Emil Damgaard Grann fra SWADEWA og fortsatte: *"Hans modige kamp for en bedre fremtid for swazierne har gjort ham til en samlende figur og en kilde til inspiration for adskillige bevægelser, der kæmper for et frit og demokratisk Swaziland, hvor hele befolkningen får glæde af de nationale ressourcer".*

Kriminalisering af demokratibevægelser

Mario Masuko har siddet fængslet fra efteråret 2008 til efteråret 2009, sigtet for terrorstøtte og landsforræderi, efter indførslen af den såkaldte "Suppression of Terrorism Act". Få dage før Mario Masukus anholdelse proklamerede kongen, at dem, der støtter flerparti-demokrati

i Swaziland, støtter terrorisme.

Dumezweni Dlamini fra NGO'en Foundation for Socio-Economic Justice, fortæller hvordan de nye antiterrorlove har gjort græsrodsarbejdet mere besværligt:

"Lovene har bl.a. tilladt kongen at forbyde fire politiske partier, uden at det er kommet for en dommer," siger Dumezweni Dlamini, og fortsætter:

"Og så er den lavet for at skabe frygt hos NGO'er som vores. Det lille vindue for ytringsfrihed der var før 2008 er nu helt lukket. Regeringen forsøger at afholde andre fra at samarbejde med os. Men egentlig er det modsatte sket, fordi folk synes det er vigtigt at engagere sig politisk for at få demokrati i Swaziland."

Internationalt har lovene mødt kritik fra blandt andre Amnesty International, der mener, at lovene strider mod alle internationale regler, bryder med fundamentale menneskerettigheder og totalt undergraver retssikkerheden for indbyggerne i Swaziland.

Frikendt for terror

Morten Nielsen fra den danske organisation Afrika Kontakt modtog prisen på vegne af Mario Masuku. Morten Nielsen læste højt fra Masukus takketale:

"Jeg er beæret over at modtage denne demokratipris på vegne af en million swazier, af hvilke 70 % lever under fattigdomsgrænsen, 26,2 % er HIV positive og 40 % er arbejdsløse," udtalte Masuku, der blev frikendt for terroranklagerne i september sidste år, men som stadig er leder af det terrorstemplede parti PUDEMO. Dette betyder blandt andet, trods terrorfrikendelsen, at han udelukkes fra jobs i det offentlige og at hans børn udelukkes fra skolesystemet.

"Folk i Swaziland ønsker demokrati, fred og stabilitet. Og det nuværende regime giver dem mere fattigdom og undertrykkelse. Dette er deres pris og en anerkendelse af deres modstand".

“VI VIL IKKE TIL BEGRAVELSE HVER WEEKEND”

Hvad gør man, når man vil vælte en konge, der ustandseligt bygger nye millionpaladser til sine 14 koner, mens langt over halvdelen af befolkningen lever i absolut fattigdom? Gaia har mødt to af de fremmeste menneskerettighedsforkæmpere i Swaziland til en snak om fremtiden

Anna Storr-Hansen

Europæere tror ofte det er en røverhistorie, når Dumezweni Dlamini fortæller om forholdene i sit hjemland, Swaziland. Om en befolkning, der i gennemsnit lever omkring 30 år, alt i mens den enevældige konge, Mswati den Tredje, sender sine koner på shoppingture til Dubai. Om et land, der er kommet ud af sync med udviklingen i de øvrige afrikanske stater. Et land, hvor partier er forbudt, og med verdens største andel af hiv-smittede.

"Folk tror simpelthen ikke på, det her kan være rigtigt. Det er jo et feudalt system, og for at opretholde sig selv bruger styret forskellige trick og taktikker, der gør det svært at omstyre monarkiet som det er sket i mange andre lande. Det betyder, at vi har måttet finde nye måder at dealle med denne her slags styreform," siger Dumezweni Dlamini med en rolig men alvorlig mine.

Han er projektleder i den swaziske NGO, Foundation for Socio-Economic Justice, der blandt andet uddanner landbefolkningen i dens rettigheder, og i hvordan de kan være med til at afhjælpe fattigdom.

"Det er faktisk ulovligt det vi gør, fordi man egentlig skal have lov af Indenrigsministeriet, og det er meget svært. Det er nogle af de undergrundstaktikker, vi bruger for at nå ud til folk," forklarer han.

De tricks, som styret bruger for at opretholde sig selv er blandt andet en antiterrorlovgivning, der bruges til at kriminalisere oppositionen, og et proforma-demokrati, hvor partier forbydes opstilling til parlamentet og kongen udpeger regeringen.

Ingen blodsudgydelser

Der findes dog stadig en grænse for illegaliteten. For den skånselsløse vej til demokrati i Swaziland kan potentielt kræve mange ofre, erkender Dumezweni Dlamini.

"Vi har lært fra andre kampe og indset at vi må kæmpe med fredelige midler. Vi har brug for hinanden i Swaziland, der er et lillebitte land. De folk, der er i militæret, er vores brødre, søstre, fæ-

tre og kusiner. Vi er kun 1,2 millioner mennesker, og kender næsten alle sammen hinanden," siger han og fortsætter: *"Hvis vi går ind i sådan en kamp, skal vi hele tiden gå til begravelser. Derfor ønsker vi ikke blodsudgydelser. Med fredelige midler og støtte fra det internationale samfund kan vi bekæmpe systemet,"* fortæller Dumezweni Dlamini.

Men det er ikke nok, at det internationale samfund løfter øjenbrynene en smule over situationen i Swaziland. Organisationer som EU skal også lægge et pres på regeringen, der rent faktisk virker.

"Vi mener ikke at der skal være sanktioner mod Swaziland, fordi vi ved at sanktioner vil gå ud over almindelig mennesker. Til gengæld skal der være betingelser for bistanden. Hvordan kan man blive ved med at støtte et regime, der bruger størstedelen af sit budget på en hær, der ikke bekæmper nogen som helst?" siger Dumezweni Dlamini, og fortæller at en anden måde at genere kongefamilien er, at fratage den og regeringen muligheden for at rejse, ved at nægte dem adgang. På den måde rammes eliten uden at almindelige menneskers liv ødelægges. 'Smart sanctions' hedder det.

"De er afhængige af at komme rundt om i verden, og vi kan se, at det gør Mugabe (Zimbabwes præsident, red.) vred ikke at kunne komme rundt. Samtidigt er det en måde at presse styret, uden at gøre skade mod den almindelige befolkning." siger Dumezweni Dlamini, og tilføjer at strategien hvor varer til regeringen bliver stoppet i lufthavnen, 'non handling of goods', udgør et alternativ til en generel økonomisk boykot.

Swaziland glemmes

Men kampen for at blive hørt internationalt er ikke altid nem for demokratibevægelsen i Swaziland.

"Det internationale samfund lytter kun på Swazilands regering, der udbreder løgne om, at alle swazier kan lide deres regeringssystem og ikke ønsker nogen partier. De må begynde at skelne mere mellem regeringens udsagn og befolkningens. Hvis folk i Swaziland ikke ville have partier, ville det ikke være nødvendigt at forbyde dem", siger Vincent Ncongwane, der er med i Swaziland Federation of Labour, som er en paraplyorganisation for fagbevægelsen i Swaziland.

Ifølge både Vincent Ncongwane og Dumezweni Dlamini fokuserer det internationale samfund entydigt på Sydafrika og Zimbabwe, og glemmer Swaziland, det eneste enevældige kongedømme i Afrika.

"Kampen i Swaziland er anderledes end i Sydafrika. I Sydafrika var der udover menneskerettighedsproblemer, også spørgsmålet om racisme, som ikke er der i Swaziland. Vores situation er at vi bekæmper et feudalt system som er internationalt anerkendt, blandt andet af EU. Regimet er altså anerkendt som et legitimt styre og en slags demokrati, fordi der kun lyttes til regeringsversion af situationen," fortæller Dumezweni Dlamini.

"Og blot fordi regimet i Swaziland ikke er

blevet så brutalt som Mugabes endnu, kan det internationale samfund ikke blive ved med at tie stille om Swaziland," tilføjer Vincent Ncongwane.

Zumas koner

På grund af den fælles koloniale fortid, har båndene mellem Sydafrika og Swaziland længe været stærke, og under kampen mod apartheid i Sydafrika, var mange swazier engageret. I dag er Swaziland totalt afhængig af Sydafrika, og næsten alle varer importeres der fra. Demokratibevægelsen i Swaziland mærker båndene til Sydafrika tydeligt: "Efter apartheids fald er det blevet lettere for dissidenter fra Swaziland at flygte til Sydafrika. Under apartheid var der en aftale mellem Sydafrika og Swaziland, så man ikke kunne være i sikkerhed i Sydafrika. Det kan man nu, og derfor er der mange swazier i Sydafrika, der lægger pres på regeringen derfra," fortæller Vincent Ncongwane.

Også det sydafrikanske LO, COSATU, og det regeringsbærende ANC støtter kampen for demokrati i Swaziland, fortæller de.

Begejstringen er dog ikke overvældende, for det er primært græsroddernes opbak-

akta: Swaziland

Swaziland er et lille kongedømme med 1,2 mio. indbyggere. Swaziland ligger i det sydlige Afrika og grænser op til Sydafrika og Mozambique. I 1968 blev Swaziland uafhængigt fra Sydafrika, og dermed også fra den britiske kolonimagt. Landet er det sidste enevældige monarki i Afrika, og regeres af Kong Mswati den tredje.

I Swaziland har politisk organisering og partier været forbudt siden 1973. Regeringen udpeges af kongen, som også kan omstøde de domme som retssystemet afsiger. I 2008 strammede kongen grebet om demokratibevægelsen, da han gen-

forbød en række partier og satte dem på en terrorliste. Herunder det største oppositionsparti, Peoples United Democratic Front, PUDEMO, der kræver flerparti-demokrati i Swaziland.

69% af befolkningen i Swaziland lever for under en dollar om dagen, og arbejdsløsheden ligger på omkring 40 %. Den gennemsnitlige levealder er 31,9 år og dermed den laveste i verden. I sammenligning med Malawi, er Swaziland ti gange rigere, mens befolkningen er langt fattigere, fordi halvdelen af landets indtægter tilfalder de ti procent rigeste.

ning, den progressive bevægelse i Swaziland mærker. Den sydafrikanske regering gør for lidt, forklarer Dumezweni Dlamini: *"Jacob Zuma (Sydafrikas præsident, red.) er en tæt allieret af kongen i Swaziland, og har for nyligt fået en kone fra den swaziske kongefamilie. Swazilands regering er glade for, at Zuma er præsident i Sydafrika, så de ikke bliver forstyrrede"*.

Nybrud i regionen

Men meget tyder på at ANC og den sydafrikanske fagbevægelse er begyndt at påvirke regeringens kurs. I starten af året stiftedes kampagnen Swaziland Democracy Campaign af COSATU og ANC. Da kampagnen blev åbnet holdt formanden for regeringens udenrigsudvalg tale.

Også i Swaziland er demokratibevægelsen ved at finde fælles fodslag.

De progressive bevægelser i Swaziland har, med dannelsen af Swaziland United Democratic Front (SUDF), sat gang i en proces, der giver

håb for fremtidens demokratiske udvikling i landet. Alle de der kæmper for et opgør med kongemagten og for indførslen af demokrati i Swaziland, er nu samlet i paraplyorganisationen SUDF.

Derfor mener Dumezweni Dlamini, at Swaziland trods alt går en lysere fremtid i møde: *"Udviklingen går i den rigtige retning. Folk bliver bedre organiserede og mere bevidste. SUDF er et kæmpe skridt fremad. Det har tidligere været umuligt at forestille sig."*

Vincent Ncongwane og Dumezweni Dlamini var inviteret til Danmark af den danske organisation Afrika Kontakt, der arbejder sammen med demokratibevægelsen i Swaziland. Læs mere om Afrika Kontakt og Swaziland på www.sydafrika.dk eller skriv til swaziland@afrika.dk

HVILKE DISKUSSIONER HAR PRÆGET DIN TID I IF?

Det kom til store politiske debatter i IF omkring projektpolitikken da Mexico-gruppen foreslog IF at blive aktør i et Operation Dagsværk undervisningsprojekt i Chiapas. Det blev til et af de længste styrelsesmøder i IF. Skulle IF nu til at deltage i projekter? Var IF ved at blive en NGO? Ville OD-projektet ikke virke splittende i forhold til lokalbefolkningen i Chiapas? Nej, lød svaret, det her var et autonomt projekt uden styring fra vestlig imperialisme. Det var udformet i overensstemmelse med de lokale samarbejdspartnere i Chiapas. Som bekendt blev der flertal for IF's deltagelse i OD-projektet i Chiapas.

Irene, i dag aktiv i Mellemøstgruppen

De tungere politiske diskussioner gjorde sig overvejende gældende i mine første fem år (80-85) som aktivist. De drejede sig om imperialismens strategier, og om Sovjetunionens rolle i den tredje verden. Det sidste emne var der stor uenighed om og endte med at del af foreningen gik - de meldte sig efterfølgende ind i DKP.

Albert, tidligere landsektretær, aktiv 1980-94

Bølgerne gik virkelig højt efter Mellemøstgruppens uddeling af en løbeseddel om deres holdning til Enhedslistens opstilling af Asmaa Abdol-Hamid. Den diskussion handlede blandt andet om, hvorvidt religiøs praksis kan forenes med radikal samfundsforandring. Det er nok en diskussion, der endnu ikke er helt uddebatteret i IF.

Gudrun, nuværende landsektretær

1992

Fra 1992 begyndte IF at sende fredsvagter til Guatemala. Det gav en betydelig strøm af nye medlemmer til IF, idet mange blev aktive ved hjemkomsten, og organisationen begyndte at holde sommerlejre og gennemførte sin første protestaktion mod USAs imperialism ved 4. juli-festen i Rebild. Sommerlejrene blev gjort bredere, da andre organisationer blev inddraget og blev til «Fight the Power» lejrene.

1994

Zapatisternes oprør i Chiapas i januar 1994 gav anledning til dannelsen af en støttegruppe i 1995 for zapatisterne og et omfattende oplysnings- og støttee arbejde.

1993

Fra 1993 begyndte IF mere systematisk at opdyrke solidaritetsarbejdet med Kurdistan. I midten af 90'erne var det en af IF's vigtigste aktiviteter. I 1999 ændrede Kurdistangruppen navn til Mellemøstgruppen og inddrog især Iran og Palæstina i sit arbejdsfelt. Baskerlandsgruppe blev oprettet i 1993. Den arbejdede primært med oplysning om situationen i det spanske besatte Euskal Herria.

IF er med til at sende busser til Prag for at demonstrere imod IMF og Verdensbankens topmøde i byen.

Flere IF'ere deltog i det første "Interkontinentale Møde mod Neoliberalismen for en mere Menneskelig Verden", som blev afholdt i de zapatistiske områder. Her mødtes over 4.000 mennesker fra hele verden og lagde en af grundstenene for den senere globaliseringsbevægelse

1996

Colombiagruppen genopstår som konsekvens af befrielseskampens fremgang i landet. Årtusindet afsluttes på optimistisk vis da det lykkes titusindvis af demonstranter at blokere Verdenshandelsorganisationen WTO's topmøde i Seattle. Dette inspirerer til en ny bølge af protester mod den neoliberale globalisering.

1999

2000

2001

2001 var et begivenhedsrigt år. IF samarbejdede med Operation Dagsværk og International Børnesolidaritet om et skoleprojekt i de zapatistiske landsbyer i Chiapas, Mexico. Sommeren var præget af politiets angreb på demonstranter, først ved EU-topmødet i Gøteborg og senere G8 i Genova, hvor politiet skød og dræbte en aktivist. Det blev på mange måder et punktum for den optimistiske globaliseringsbevægelse. Det skulle imidlertid vise sig at blive meget værre, efter terrorangrebet den 11. september. Kort efter angreb bl.a. USA og Danmark Afghanistan og George W. Bush indledte Den globale krig mod terror". Allerede måneden efter mærkede IF at krigen mod terror ville få konsekvenser for solidaritetsarbejdet. En repræsentation fra Colombianske FARC måtte melde afbud til IF's fødselsdagsfest.

En anden 'stor debat' i samme periode var debatten om globaliserings-analyse kontra imperialisme-analyse. Ifølge den nyere globalisering-fra-neden bølge lever vi i en 'globaliseret verden' med gensidigt afhængige lande og gensidigt afhængige økonomier; de transnationale selskaber fungerer selvstændigt og er hævet over nationalstaterne. Heroverfor stod imperialisme-analysen som kritiserede globaliserings-konceptet for at være klasseløst og diffust. Der var ingen 'vindere' eller 'tabere' i disse debatter. Begge begreber fik, takket være IF's berømte – eller berygtede – 'plads til mangfoldighed' lov til at fungere side om side.

Nye terrorlove gjorde det umuligt at opretholde dialogen med mange befrielsesbevægelser, og kriminaliseringen af solidaritetsarbejde kom til at præge de kommende år.

Fortsættes på side 24

BAG MASKEN PÅ DE MEXICANSKE MEDIER

Der findes mange former for belejring. Regeringstropper og paramilitære styrker forsøger at tvinge zapatisterne væk med vold, samtidig med at deres autonomi undermineres i medierne.

Esben Frost, Mexicogruppen

Billedet på forsiden af avisen Reforma den 27. marts, viser en slank mand med hvid kasket og fuldskæg. Ifølge avisen er det sådan den zapatistiske talsmand Subcomandante Marcos ser ud uden skihue og pibe. Og afsløringerne stopper ikke der: Zapatisterne har modtaget midler fra den baskiske separatistgruppe Euskadi Ta Askatasuna (ETA). De mexicanske politikere er ikke sene til at reagere og afkræver den spanske stat en forklaring. Der rystes med sablen overfor zapatisterne.

IFs italienske chauffør

Der er kun ét problem med Reformas sensationelle nyheder: De er usande. Manden som prydede forsiden af den landsdækkende avis er

nemlig ikke ukendt for IF's Mexico-gruppe. Han hedder Leuccio Rizzo, og

er den chauffør som IF og SUF (Socialistisk Ungdoms Front) hyrede som vejviser på deres fælles studietur til Chiapas i januar.

Italienske Rizzo sendte fire dage senere et åbent brev til Reformas chefredaktør. Rizzo erklærer sin solidaritet med zapatisterne men skriver også til avisen at "I trykte en artikel ved navn Marcos demaskeres hvori der vises et billede mig og det forsikres at dette forestiller Subcomandante Marcos fra Den Nationale Zapatistiske Befrielseshær (EZLN red.). Disse falske og usmagelige oplysninger skader min person."

Den navnløse desertør

Reformas sensationelle informationer stammer fra et 83 sider langt dokument som de har fået i hænderne af et anonymt deserteret medlem af EZLN. Udover billederne af Marcos, og forbindelserne til ETA, blotlægger dokumentet også EZLNs interne struktur og beskriver hvor mange og hvilke våben de er i besiddelse af.

Rizzo krævede et officielt dementi af chefredaktøren Alejandro Junco de la Vega. Dette fik han dagen efter, men da var det allerede for sent: nyhederne er ukritisk blevet viderebragt i over 100 nationale og internationale medier.

Regeringens rolle

Det er svært at stole på den unavngivne afhopper som ikke

Socialistisk Ungdomsfront var i januar på en studietur til Chiapas i Mexico. De kører lige nu en solidaritetskampagnen for zapatisterne. Du kan være med til at støtte deres autonome sundhedsklinikker ved at købe en lækker t-shirt i Solidaritetsbutikken.

engang kan genkende sin egen talsmand. Det sår desuden tvivl om de resterende oplysninger i dokumentet. Avisen La Jornada tager som den eneste et kritisk standpunkt og spørger åbent: "Må man lyve straffrit? Hvem arbejder disse medier for? Er nogle medier regeringens åbenlyse medsammensvorne?"

EZLN selv, kalder det for "stilhedens belejring" når de mexicanske medier enten tier med overgreb på zapatister, eller direkte misinformerer og spreder falske informationer. En belejring behøver ikke at være af militær art for at have sin virkning.

Der er penge i vandfald

Medlemmerne i det zapatistiske råd som IF og SUF interviewede, er ikke i tvivl: "Regeringen kommer med trusler. Sammen med militæret siger de at vi dyrker marihuana. De leder efter et godt påskud (...) nogle gange står der i avisen at de har fundet hele marker med marihuana."

Zapatisternes troværdighed undermineres i medierne og formålet er åbenlyst: Det legitimerer militære indgreb, som det skete den 20. januar i år. Her besatte 90 bevæbnede medlemmer af den paramilitære bevægelse OPDDIC det zapatistiske område Bolom Ajaw, som er kendt for sine smukke vandfald.

Økoturisme er en hastigt voksende økonomi i det smukke Chiapas og den mexicanske regering har planer for økoturismen, i delstaten.

Paramilitære styrker løber ustraffet regeringen ærinde, og medierne tier.

Solidariteten kriminaliseres

Siden våbenhvilen i 1994 har EZLN ikke taget del i nogen form for militær operation. For at isolere dem, har den mexicanske regering alligevel flere gange forsøgt at sætte dem i forbindelse med diverse terrororganisationer.

Beskyldningerne er i sig selv helt hen i vejret eftersom ETA og EZLN ikke har kommunikeret siden Subcomandante Marcos på klodset vis forsøgte sig som mægler mellem ETA og den spanske stat. Men når sådanne usandheder videregives i utallige medier over hele verden, har de alligevel en effekt.

ETA figurerer både på EU's og USA's terrorliste, og det er ikke kun EZLN man rammer ved at skabe en forbindelse mellem de to organisationer. Også det omfattende internationale solidaritetsnetværk kriminaliseres. I en tid hvor pressen kigger den anden vej når zapatisternes autonomi krænkes, er der mere end nogensinde brug for internationale øjne på konflikten.

De zapatistiske råd lagde stor vægt på den internationale solidaritet da vi snakkede med dem:

"Vi er nødt til fuldstændigt at afvise de løgne som regeringen kommer med, for de er usande og ikke andet end trusler mod organisationen. Det er derfor vi kæmper her, og vi er ikke alene."

KUN DE FOLKELIGE BEVÆGELSER KAN TRÆKKE HAITI UD AF RUINERNE

Analytiker, aktivist og Haiti-kender Noam Chomsky fortæller i dette interview om situationen i Haiti efter jordskælv, om en historie præget af statskup, militarisering og neoliberal politik der har gjort følgerne af jordskælv fatale og klassebestemte. I følge Chomsky bør nødhjælpen gå til sociale bevægelser frem for til private entreprenører og NGO'er.

Keane Bhatt

Keane Bhatt: *Du har for nylig underskrevet et åbent brev, der protesterer mod militariseringen af nødhjælpen i Haiti. I brevet kritiseres prioriteringen af sikkerhed og militær kontrol på bekostning af nødhjælp og bistand.*

Noam Chomsky: Jeg mener der blev lagt for meget vægt på militarisering tidligt i processen i stedet for at bringe nødhjælp med det samme. USA har for vane altid at reagere med militær magt først, det er det USA er god til. Der blev brugt mere militær magt end hvad der var nødvendigt. Nogle af de læger der var i Haiti, mente at der var racisme på spil i antagelsen om at haitianerne ville gøre oprør og at de måtte kontrolleres. Der var ikke meget der tydede på oprør, der var ganske stille og roligt. Overfokuseringen på den militære indsats forsinkede sandsynligvis nødhjælpen. Jeg var

enig i protestbrevets pointe med at indsatsen var for militariseret.

KB: *Hvis denne militarisering af nødhjælpen var en automatreaktion, er det så en tilgældighed at der er massiv militær tilstedeværelse der kan kontrollere de hurtigt voksende folkelige protester? En overraskende stor gruppe af overlevende er allerede mobiliseret for at kræve at Jean-Bertrand Aristide vender tilbage, og at den tidligere kolonialmagt Frankrig betaler erstatning for den værdi der er fratvunget Haiti under kolonitiden frem for at give velgørenhed.*

NC: Indtil videre har jeg ikke hørt om at tropperne bliver sat ind mod demonstranter. Det kan komme dertil, men jeg tror at den mest presserende bekymring lige nu er den nært forestående regnsæson, som kan blive katastrofal.

Cuba var hurtigst

KB: *Al Jazeera har fremhævet at de cubanske læger var de første til at oprette klinikker i de hårdt ramte områder.*

NC: Ja, cubanerne var der allerede før jordskælvet. Og ja, de fik behandlingsfaciliteter stablet på benene meget hurtigt. Venezuela sendte også hjælp ret hurtigt og var også det første land, og det eneste af nogen betydning, til at eftergive Haiti sin gæld. Gælden til Venezuela var betragtelig på grund af selskabet PetroCaribes olielån. Det er tankevækkende at Venezuela og Cuba ikke var inviteret til det internationale donormøde i Montreal i marts.

Haitis premierminister Jean-Max Bellerive gjorde meget ud af at takke Den Dominikanske Republik, Cuba og Venezuela for deres hurtige hjælp. Sagen er, hvad end du synes om Cuba, så er dets internationalisme stærk. Folk som har arbejdet i Haiti i årevis har været imponerede over cubanernes lægehjælp, som de også var det i Pakistan. Det er ikke noget nyt.

KB: *Du nævnte Venezuelas eftergivelse af gælden. Samtidig er G7 i gang med at eftergive den bilaterale gæld. Hvordan kan det være?*

NC: Ja, de snakker om det. Venezuela var først og eftergav hele gælden. G7 landene nægtede at gøre det samme, på mødet i Montreal ville de ikke engang diskutere det. Senere gav de udtryk

for at de måske ville gøre noget. Det kan være at de er blevet pinligt berørte efter det Venezuela gjorde. Men det er svært at forudsige hvad der vil ske. Hvad angår IMF, der mere eller mindre udspringer af det amerikanske finansministerium, så har de talt om det, men indtil videre er de, så vidt jeg kan forstå ikke nået til enighed om at eftergive gælden.

En klassebaseret katastrofe

KB: *Den Dominikanske Republik er blevet rost for dets nødhjælpsindsats, samtidig med at der rapporteres om dominikanske troppers tvangsdeportation af familiemedlemmer til haitianske patienters og somme tider af patienterne selv. Hvad er dit syn på disse modstridende hændelser?*

NC: Altså, hvad Den Dominikanske Republik foretager sig er op til dominikanerne at beslutte. Fra mit synspunkt er det mere iøjefaldende, at USA stort set ikke har overflyttet nogle haitianere til medicinsk behandling. Dette blev fordømt af dekanen fra Miami Medical School universitetet, der mente det i bund og grund var kriminelt ikke at bringe haitianere til Miami, hvor de medicinske faciliteter er fortrinlige, mens de laver operationer med nedstrygere i Haiti. Faktisk var en af de første reaktioner fra USA efter jordskælvet at sende kystvagten ud for at sikre sig

at folk ikke ville forsøge at flygte fra Haiti. Jamen, det er jo en skændsel. USA er verdens rigeste land og nabo til Haiti. USA burde tilbyde al den hjælp det er muligt.

Jordskælvet i Haiti var en klassebaseret katastrofe. Det skadede ikke den velhavende elite oppe i bjergene særlig meget – de var rystede, men ikke ruinerede. Men de mennesker der boede i de kummerlige slumkvarterer blev fatalt ramt – et par hundrede tusind blev dræbt. Men hvorfor boede de i slummen? I det sidste århundrede har de boet der på grund af USA's politik.

KB: *Du taler om den tvungne nedbrydning af landbrugskulturen i 1990'erne?*

NC: Det startede med Woodrow Wilson (nordamerikansk præsident 1913-21 red.). Wilsons invasion af hele Hispaniola - Haiti og Den Dominikanske Republik - var temmelig brutal. Men det gik værst ud over Haiti, og begrundelsen for dette stod meget klar.

KB: *Racisme.*

NC: Ja, udenrigsministeriet sagde: dominikanerne har delvist europæisk blod, så de er ikke så slemme, men haitianerne er negre. Så Wilson sendte marinesoldater for at opløse Haitis parlament, fordi de ikke ville give amerikanske firmaer tilladelse til at opkøbe jord. Han tvang tilladelserne ud af dem. Det accelererede ødelæggelsen af haitiansk landbrug og fik folk

til at strømme ind til byerne. Dette scenarie forstærkedes under Reagan, hvor USAID og Verdensbanken udformede programmer eksplicit for at tilintetgøre haitiansk landbrug. Deres argument var at Haiti ikke skulle have et landbrugs-system, men i stedet have samlebandfabrikker - hvor kvinder under kummerlige arbejdsforhold syr baseballs og andet. Det var endnu et slag mod landbruget, men ikke desto mindre produce-rede Haiti stadig størstedelen af deres ris – indtil Clinton kom til.

Da Clinton genindsatte Aristide på præsidentposten, var det på betingelse af at han accepterede Mark Bazins dagsorden. Mark Bazin var USA's modkandidat til præsidentposten som Aristide havde vundet valget over i 1990. Dagsordenen bestod af et benhårdt neoliberalt program, uden importbarrierer. I praksis betyder det, at Haiti bliver nødt til at importere ris og andre statssubsidierede landbrugsvarer fra USA. På trods af at haitianske risbønder er effektive er der ingen der kan konkurrere med dette. De vidste godt at det ville ske. I USAIDs rapporter fra 1995 fremgår det at programmerne ville kvæle haitiansk landbrug, og det antoges at være en god ting. Det har ført til den store tilstrømning til byerne, og i 2008 til folkelig opstand på grund af fødevaremangel.

Haiti

Haiti er det fattigste land i Latinamerika, cirka 80 procent af landets indbyggere lever under fattigdomsgrænsen. Landet har den højeste andel af HIV-smittede i Caribien.

Haiti kronologi

1791: slaveoprør
1794: fransk slaveri afskaffes
1804: Saint-Domingue omdøbes til Haiti, og erklæres selvstændigt.
1825: Frankrig anerkender Haitis uafhængighed, men kræver en erstatning på 150 millioner franc
1915-1934: USA invaderer og besætter Haiti
1956-57: Francois Duvalier (Papa Doc) tager magten i et militærkup og vælges året efter som præsident.
1964: Duvalier erklærer sig præsident for livstid.
1971: Francois Duvalier dør og efterfølges af sin søn Jean-Claude (Baby Doc), der ligeledes erklærer sig præsident for livstid.
1986: Baby Doc tvinges til at forlade Haiti efter et oprør. Militæret tager magten.
1986-90: Militærdiktatur
1990: Jean-Bertrand Aristide vælges med 67% af stemmerne
1991: Militærkup; Aristide styrtes og går i eksil. I årene efter dræbes flere tusinde tilhængere af Aristide.
1993: Den paramilitære dødspatrolje FRAPH dannes. Den støttes af CIA.
1994: Nordamerikanske soldater besætte Haiti. Aristide vender tilbage fra eksil
1995: Aristide afskediger 43 officerer i hæren.
1995: Aristides parti Fanmi Lavalas vinder parlamentsvalget, Rene Preval der er udvalgt af Aristide vælges med 88% af stemmerne.
2000: Aristide genvælges med 92% af stemmerne. De fleste andre partier boykotter valget.
2001: Paramilitære med base i Den Dominikanske Republik laver angreb i Haiti.
2004: Oprør.
2004: Kup - Aristide tvinges ud af Haiti.
2004: Amerikanske tropper besætte Haiti.
2004: USAs styrke erstattes af en FN-stabiliserings mission (MINUSTAH)
2006: René Préval vinder præsidentvalget med 51% af stemmerne
2008: Oprør mod fødevaremangel og stigende fødevarepriser.
2010: 12 januar jordskælv.

Og nu ser vi så en klassedelt katastrofe.

KB: *Var det rigtigt af Aristide at vende tilbage til Haiti i 1994 flankeret af amerikanske tropper? Og samtidig gå med til de neoliberale reformer, selvfølgelig under enormt pres?*

NC: Jeg var tilfældigvis i Haiti lige omkring det tidspunkt. Jeg var der noget tid, da tyranniet var på sit højeste. Jeg har været mange rædselsfulde steder i verden, men jeg tror ikke jeg nogensinde har set noget så ubærligt og frygtindgydende som det der foregik på Haiti under militærjuntaens styre, der på det tidspunkt blev støttet af Clinton. Jeg talte med den nu afdøde Fader Gerard Jean-Juste, som var meget populær på Haiti og som regeringen havde sat udenfor indflydelse. Han var gået under jorden, men mine haitianske venner førte mig hen til ham. Jeg talte ligeledes med ledere fra fagbevægelsen, der var blevet tævet og tortureret, og også med andre aktivister. De fleste sagde, at haitianerne ikke ville invaderes af marinesoldater, at det ikke var en god idé. Men at folkene i slumbyerne ikke kunne klare det mere. Frygten og torturen var for modbydelig. De vil acceptere hvad som helst, der kunne få det til at stoppe. Det var det dilemma de stod overfor, og jeg kan stadig ikke se en løsning.

KB: *Var det forkert af Aristide at tale imod de af hans mere militante tilhængere, der kaldte til våben for at få genoprettet demokratiet efter kuppet i 1991?*

NC: Ikke efter min mening. Væbnet kamp ville have ført til et blodbad.

Haitis primære udbytttere

KB: *Den 17. Februar 2010 blev Sarkozy mødt af demonstranter i Haitis gader. De forlangte dels Aristides tilbagevenden til Haiti, og dels Frankrigs godtgørelse af det de fratvang Haiti under kolonialismen for at anerkende landets selvstændighed. Ved samme lejlighed blev Haitis nuværende præsident René Préval buhet ud og måtte søge tilflugt i sin jeep. Med sådan en folkestemning i mente, bør Aristides tilbagevenden så have højeste prioritet, eller er det mindre vigtigt?*

NC: Svaret på det spørgsmål vil komme fra

Washington. USA og Frankrig, som historisk set er Haitis primære udbytttere, fik Aristide kidnappet i 2004, efter de havde blokeret for international støtte til Haiti af meget tvivlsomme grunde. Blokaden tog selvfølgelig hårdt på den skrøbelig økonomi, og der opstod kaos, så USA, Frankrig og Canada greb ind og kidnappede Aristide, mens de påstod at ville redde ham. Aristides parti Fanmi Lavalas er forbudt, hvilket sandsynligvis ligger til grund for den lave valgdeltagelse ved sidste valg. Siden da har USA forsøgt at holde Aristide, ikke bare væk fra Haiti, men fra hele det amerikanske kontinent.

KB: *Den humanitære hjælp der gives på vegne af den Dominikanske Republik, udfylder et vakuum skabt af den svage haitianske stat. Hvis vi så går tilbage til kuppet i 2004, så trænede den Dominikanske Republik paramilitære oprørere under beskyttelse fra USA. De paramilitære skulle destabilisere Haiti. Er det ikke modsætningsfyldt at sørge for humanitær hjælp til et folk man har forsøgt at uskadeliggøre og destabilisere?*

NC: Tjah, du kan godt kalde det en modsigelse, men det er også en modsigelse at Sarkozy og Clinton optræder i Haiti uden at undskylde for de forbrydelser Frankrig og USA har udsat Haiti for. Chefen for Toyota skal stille op i USA's kongres og undskylde i timevis fordi nogle mennesker er blevet dræbt af Toyotas biler. Men skal Clinton stille op og undskylde for hvad han har gjort mod Haiti? Han gav dem dødsstødet. Skal Sarkozy undskylde for at Haiti var Frankrigs rigeste koloni og delvis kilde til Frankrigs velstand, hvorefter de ødelagde landet og krævede en kompensation i bytte for selvstændighed? En kompensation som Haiti aldrig ville være i stand til at betale?

For et par år siden appellerede Aristide til Frankrig, om at godtgøre noget af Haitis store gæld.

KB: 21 milliarder dollars.

NC: Ja. Frankrig nedsatte faktisk en kommission, der nåede frem til at Frankrig ikke behøvede at give kompensation. Med andre ord, først plyndrer og ødelægger vi dem, og når de

beder om hjælp slår vi dem i ansigtet. Det kom ikke som nogen overraskelse.

KB: Du nævnte Clinton, der nu er FN's særlige udsending for Haiti. Han agter at bejle til udenlandske investorer og fortsat fokusere på den lavtlønnede tekstilindustri som grundlag for økonomisk udvikling. FN's syn på Haiti er præget af et neoliberalt tankesæt. Kan Paul Farmer, der er ansat under Clinton, og som repræsenterer en anden udviklingsmodel baseret på rimelige lønninger, offentligt sundhedsvæsen og en styrkelse af staten, få nogen indflydelse på FN?

NC: Jeg kan ikke se der er noget galt i at han prøver. Vi lever i den her verden, ikke den vi selv ville foretrække. Derfor kan det somme tider være nødvendigt at gå den svære vej i håbet om at kunne hjælpe folk bare en smule.

Folkelige organisationer skal bestemme over nødhjælpen

KB: Mit sidste spørgsmål drejer sig om fremtiden. Nu hvor det haitianske folk har kæmpet så hårdt gennem det parlamentariske demokrati i 25 år og har fået så lidt ud af det, hvad kan man lære af det og hvilke mulige strategier er der tilbage når de nu har udtømt den parlamentarisk vej? To statskup og tusindvis torturerede og myrdede i processen.

NC: Det man kan lære er desværre, at et lille svagt land, der er oppe imod en meget fjendtlig og voldelig supermagt ikke har en chance medmindre der findes en stærk, solidarisk bevægelse indenfor selve supermagten, der kan holde den tilbage. Hvis der havde været mere støtte inde fra USA tror jeg Haitis anstrengelser kunne have lykkedes.

Tag for eksempel den nødhjælp Haiti får lige nu. Vi sender nødhjælp af sted, vi viser vi er venligsindede mennesker og så videre. Men hjælpen burde komme Haitis folkelige organisationer til gode, ikke private entreprenører eller ngo'er. Det bør være de folkelige organisationer, der bestemmer hvordan nødhjælpen skal bruges. Det er ikke G7's agenda, de

er ikke interesserede i folkelige organisationer; de bryder sig ikke om sociale bevægelser; de kan egentlig heller ikke lide demokrati. De vil gerne have at de rige og magtfulde styrer tingene. Hvis der var en stærk solidaritetsbevægelse i USA og i resten af verden, kunne vi forandre det.

Interviewet er først bragt i ¡Reclama! Magazine. Det er oversat af Maiken Guttorm og forkortet og redigeret af Anne Rehder.

URBAN RENGØRING FORUD FOR VM

VM i fodbold kommer i sommeren 2010 for første gang til Sydafrika. Storbyerne pyntes op og politikerne kalder til ubekymrede nationale festdage. Samtidig har regeringen indledt en kamp mod byernes uformelle transportsystem, gadehandlerne og de hjemløse. Regeringens forsøg på at gøre landet præsentabelt til VM møder imidlertid store protester fra landets udsatte grupper.

Mikkel Ibsen Sørensen og Kirstine Nordentoft Mose

// Gugelethu, "Mitchells plain", "Heideveld",
lyder det fra alle sider på stationen.

"Hvor skal I hen?", spørger en ældre herre venligt. Vi befinder os på Cape Towns centrale busstation, hvor taxierne holder i rækker. Først når den forreste er fyldt kører den. Taxierne, som de hvide minibusser kaldes, er billedet på den sydafrikanske selvorganiserede transportsektor. Og de små minibusser kører derhen hvor busserne ikke kommer: I folks boligområder i townshipsene. I apartheidtidens Sydafrika var der ingen offentlig transport i og mellem de forskellige townships. Derfor organiserede folk selv et stort transportsystem. Og det kan mærkes, når taxioperatørerne strejker.

Med VM i udsigt har tusindvis af taxioperatører strejket af flere omgange siden august sidste år. Det skyldes at ANC-regeringen har iværksat en grundlæggende

omstrukturering af transportsektoren som del af Sydafrikas forberedelse til det kommende verdensmesterskab.

I 2008 blev den første station i det nye bussystem BRT, åbnet - i første omgang for at befordre gæster til og fra de nye VM-stadions. Planen er dog at omdanne hele transportsektoren.

Mange mister arbejde

Myndighederne vil gerne skabe et system hvor passagerernes, især de mange turisters, personlige sikkerhed garanteres. Men for taxioperatørerne er meget andet på spil. De selvorganiserede taxier inkluderer nemlig en masse uformelle småjobs, som chauffører, folk der hjælper i køen og bilvaskere. I myndighedernes formaliserede system har staten kun lovet jobs til chaufførerne, hvilket ekskluderer de utallige, hvis i forvejen utilstrækkeligt ind-

komst afhænger af uformel beskæftigelse. Landets præsident, Jacob Zuma lovede i sin tale til nationen sidste år, at taxaindustrien ville blive inddraget i arbejdet med det nye bus-system. Taxioperatørerne blev ikke inddraget i arbejdet, og begyndte at strejke i august 2009. Strejkerne er fortsat og i marts slog politiet hårdt ned på taxistrejker i Johannesburg og Cape Town. I konflikten mellem regeringens nye bussystem og den uformelle selvorganiserede transportsektor har Sydafrikas LO, COSATU, haft rollen som regeringens allierede og har kritiseret de strejkende. Taxistrejken er en faglig konflikt, men det er ikke blot en strid mellem fagbevægelse og arbejdsgivere. Det er også en strid mellem en uformel, selvorganiseret sektor på den ene side og det formelle marked, fagbevægelsen og staten på den anden. Det er dog langt fra kun i transportsektoren at konflikterne ulmer. Konstruktionsarbejderne, der har bygget de nye fodboldstadions har strejket gentagne gange siden 2007, hvilket kulminerede da 70.000 bygningsarbejdere strejkede i sommeren 2009. Indenfor hotelbranchen mobiliserer arbejderne nu til strejke under VM, hvis ikke deres krav om lønforhøjelse mødes.

Ud med gadehandlende og hjemløse

Også i storbyens gader er kampen sat ind. I både Johannesburg og Cape Town er over tusinde hjemløse blevet transporteret væk fra byerne i anledning af verdensmesterskabet. I stedet interneres de i midlertidige lejre af blikskure, såkaldte transit camps, eller blikbyer, som de kaldes blandt fattige. I Cape Town er mere end 1500 familier nu blevet tvangsflyttet på denne måde.

Den urbane rengøring er en del af et større sikkerhedspolitisk tiltag, som indføres i forbindelse med VM. Der har i internationale medier været udtrykt bekymring for, hvorvidt Sydafrika som relativ ung stat ville være i stand til at holde lov og orden omkring begivenheden. Som modtræk hertil har regeringen besluttet at give politiet en ekstrabevilling på knap en milliard danske kroner, samt midlertidigt bemyndige militæret til at yde støtte. Tropper er kaldt hjem fra fredsindsatser i andre afrikanske lande, der samles nødberedskaber ved landets nordlige grænser, og i storbyerne oprettes særlige sikkerhedszoner i en radius af tre kilometer omkring de centrale stadions. Gadehandlende og hjemløse flyttes ud og officielle FIFA-butikker og grundig overvågning rykker ind.

Byboere er den største trussel

FIFA har udtrykt stor tilfredshed med de ekstraordinære sikkerhedstiltag, og selvom de berørte indbyggere har protesteret højlydt – bl.a. igennem paraplyorganisationen Poor People's Alliance – lader det til at de lokale og nationale myndigheder er villige til at gå hele vejen for at holde VM på skinnerne. Den største trussel, indrømmer de, kommer indefra, fra byernes egne borgere, der truer med demonstrationer og blokader. VM kommer til Afrika, men uanset hvem der vinder på de grønne plæner, kommer begivenheden ikke til at gå ubemærket for befolkningen. Spørgsmålet er om de sociale bevægelser formår at mobilisere til protester, der overdøver turneringens resultater.

HVORDAN SER DU PÅ SOLIDARITETSARBEJDET I DAG?

Jeg synes, at IF's rolle i solidaritetsarbejdet i Danmark er ret vigtig. Vi er altid klar til at give en hånd, låne et lokale, lægge vores kræfter og tid, for at støtte folks kamp for retfærdighed, anerkendelse, ret til jord, ret til liv, osv. både i Danmark og internationalt. Vi er her for at minde danskerne om at frisind er en ret og ømhed mellem mennesker, er en del af at være et menneske. Jeg kender ikke så meget til solidaritetsarbejdet før i tiden i Danmark, men har på fornemmelsen, at højrefløjen sidder tungt på danskernes land, sind og love, så det er ikke så nemt at udøve solidaritetsarbejde p.t. Regeringen har begrænset folks ret til at tænke frit, være anderledes og handle solidarisk, så det er en lang vej til at vi kan sende danske solidaritetsbrigader ud i stedet for tropper til krig.

Flavia, fra Peru og aktiv i Américagruppen

Det er fundamentalt at have en organisation, der er generelt antiimperialistisk. Der har eksisteret et hav af landeorganisationer og de fleste er forsvundet igen, men IF er en skal der kan udvikles forskellige aktiviteter indenfor i forskellige perioder, hvor der faktisk findes en infrastruktur i form af lokaler, computere, maskiner og andre aktiver. Den generelt antiimperialistiske organisation giver også muligheden for at hæve sig op over landeniveauet og tage de "store diskussioner".

Albert, tidligere landsektretær, aktiv 1980-94

I dag er IF – ligesom resten af venstrefløjen – langt mindre politisk skolet og teoretisk funderet end tilfældet var i halvfjerdserne. Det er muligvis en af forklaringer på at der i dag i IF - i bedste fordragelighed og 'kammeratlighed' - kan eksistere grupper med forskelligt syn på f.eks. Venezuela, marxisme-leninisme og projektpolitik.

Irene, i dag aktiv i Mellemøstgruppen

2002

GAIA forudså faktisk kupforsøget mod Venezuelas præsident Hugo Chávez. Heldigvis mislykkedes kuppet på grund af folkelige protester.

Internationalt Forum deltager i det første danske sociale forum.

2003

IF arrangerede en studietur til Damaskus og at besøgte ungdomsprojektet Jafra i Yarmouk, som er en af de største palæstinensiske flygtningelejre.

2005

MERE IF HISTORIE

Læs mere om IF's historie i GAIA nr 31:

Kun mangfoldighed sikrer revolutionen

– www.internationaltforum.dk/Kun-mangfoldighed-sikrer

Se også opslaget om IF på leksikon.org

– www.leksikon.org/art.php?n=1226

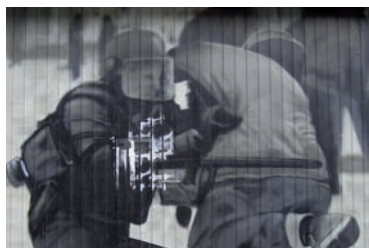
I forbindelse med Danmarks Sociale Forum havde IF succes med den landsdækkende filmfestival "Other Worlds Are Breathing", der viste inspirerende film fra sociale bevægelsers kampe forskellige steder i verden.

2006

2009

Nye emnegrupper kommer til. På landsmødet stiftes både en ny Sydafrikagrube og en Brasiliensgruppe.

2007

Få dage efter rydningen af Ungdomshuset på Jagtvej 69 ransages IF's landskontor sammen med 10 andre steder. Landsretten erklærede senere disse ransagninger for ulovlige.

HVOR SER DU IF OM 10 ÅR?

Afhængigt af den kommende regering, er IF enten på vej bag tremmer eller ud i verden! haha! Seriøst, så håber jeg, at IF om 10 år er vokset til en mere landsdækkende organisation, altså at vi har aktive afdelinger i hele Danmark, hvorfra man uddanne venstrefløjsfolk i international solidaritet, konflikter og løsninger på konflikter i verden og intern i vores samfund; og er med til at sætte den internationale dagsorden i Folketing og i presse.

Flavia, fra Peru og aktiv i Américagruppen

I dag foregår diskussionerne og den politiske skoling mere inden for lande- og lokalgrupperne, og det er synd. Det gør at IF'erne ikke bruger hinandens erfaringer godt nok, og det gør at de, som ikke er med i grupperne, bliver ladet lidt i stikken. Så et godt ønske til IF's 40 års fødselsdag kunne være at skabe større samling og fællesskab i hele Internationalt Forum.

Irene, i dag aktiv i Mellemøstgruppen

Om 10 år har IF en aftenskole, der tilbyder gratis spansk-, arabisk- og portugisiskundervisning med fokus på sociale bevægelser i Latinamerika og Mellemøsten, et hav af studiekredse og seminarer med fokus på hvad aktivister kan lære af bevægelserne i den såkaldte 3. verden. Jeg tror desværre også, at fremtiden vil byde på endnu mere kriminalisering af solidaritetsarbejdet. Det vil nok både betyde, at kampen imod kriminalisering fortsat kommer til at fylde meget, måske at vi må ændre vores måder at arbejde på, og hvis vi er kreative nok, kan vi måske finde på nye måder at arbejde og lave politik på.

Gudrun, nuværende landssekretær

GRA

I buegangen mellem Vesterbrogade og Westend, står en kvinde med maling på hænderne. Hun hedder Ana María Torres og er oprindeligt fra Peru. Hun klitrer millimeterpapir op – mange ark ved siden af hinanden. Og på papiret skriver hun møjsommeligt en historie med blyant. Novellen er oprindeligt skrevet af Julio Cortázar og handler om håbet i gadekunsten under militærdiktaturet i Argentina.

Der er så mange ting som begynder og måske ender de som en leg, og jeg tror det morede dig at finde en tegning ved siden af din egen. Du tilskrev det en tilfældighed eller et sjovt indfald og først anden gang opdagede du, at den var placeret der med vilje, og du iagttog den langsomt, du kom endda

tilbage senere for at se den igen, mens du tog de sædvanlige forholdsregler: gaden når den er mest øde, at nærme sig med ligegyldighed og aldrig betragte graffiti direkte, men fra det modsatte fortov eller diagonalt og foregive interesse for butiksvinduet ved siden af og så begive dig videre.

Din egen leg var opstået af kedsomhed, det var egentlig ikke en protest mod tingenes tilstand i byen, udgangsforbuddet, det skræmmende forbud mod at klistre plakater op eller skrive på murene.

Du syntes simpelthen det var sjovt at lave tegninger med farvekridt (du kunne ikke lide betegnelsen graffiti for det lugtede for meget af kunstkritiker) og du kunne lide fra tid til anden at komme og se på tegningerne, og med en smule held, se kommunens lastvogn komme og høre tjenestemændene bande forgæves mens de fjernede tegningerne.

De var ligeglade med at tegningerne ikke var politiske, forbuddet gjaldt hvad som helst, og hvis et eller andet barn skulle have dristet sig til at tegne et hus eller en hund, ville også det være blevet fjernet under eder og for-

bandelser. I byen vidste man ikke længere på hvilken side frygten egentlig var. Måske var det derfor du syntes det var spændende at overvinde din egen frygt og lejlighedsvis vælge rette tid og sted til at lave en tegning.

Du havde aldrig udsat dig selv for fare, for du var god til at vælge, og i den tid der gik indtil rengøringsvognene kom, åbnede der sig noget, som for dig, var et renere rum, hvor der næsten var plads til håb.

Når du betragtede din tegning på afstand, kunne du se at folk kastede et hastig blik på den når de gik forbi. Selvfølgelig standsede ingen op, men ingen undlod at kigge på tegningen som kunne være en hurtig abstrakt komposition i to farver, en fugl i profil eller to forbundne figurer. Kun én gang skrev du en sætning med sort kridt: Det smerter også mig. Den holdt ikke mere end to timer, og denne gang var det politiet som personligt fik den til at forsvinde. Derefter nøjedes du med at tegne.

Da den anden dukkede op ved siden af din egen, blev du næsten bange, pludselig blev faren dobbelt så stor. En eller anden dristede sig, ligesom du, til at more sig på kanten af fængsel

eller det der var værre, og denne anden var endda en kvinde.

Du kunne ikke bevise det for dig selv, men der var noget anderledes og bedre ved denne tegning, end ved de mest solide beviser. En streg, en forkærlighed for varme kridtfarver, en aura. Eftersom du var alene, fantaserede du måske som kompensation; du beundrede hende, du var bange for hende, du håbede at dette var den eneste gang. Du afslørede næsten dig selv, da hun atter tegnede ved siden af en af dine andre tegninger. Du fik lyst til at le, og blive stående dér som om betjentene havde været enten blinde eller idioter.

Nu begyndte der en anden tid, som på samme tid var mere hemmelighedsfuld, mere smuk og mere truende. Du forsøgte dit arbejde, når du hvert andet øjeblik gik ud i håbet om at overraske hende. Du udvalgte særlige gader til dine tegninger, som du kunne gennemløbe på en hurtig gåtur. Du vendte hjem ved dag gry, i skumringen, klokken tre om natten.

Det var en tid med uudholdelige modsætninger, skuffelsen ved at finde en ny tegning

ved siden af nogle af dine, men i en tom gade. Og skuffelsen ved ikke at finde nogen tegning i en gade som føltes endnu mere tom.

En nat, så du hendes første tegning for sig selv. Den var lavet med røde og sorte kridt på en garageport, og udnyttede sømhovederne og træets ormædte tekstur.

Den var mere hende end nogensinde før, stregen, farverne, men du følte også at denne tegning udgjorde en slags anmodning eller spørgsmål - en måde at nå dig.

Du vendte tilbage ved solopgang, da patruljerne havde indstillet deres stilfærdige dræning af området, og på resten af porten tegnede du et hurtigt landskab med sejl og bølgebrydere. Hvis man ikke så godt efter, kunne man tro at det var en tilfældig leg med linjer, men hun ville kunne aflæse dem.

Den nat undslap du med nød og næppe to betjente. I din lejlighed drak du gin efter gin og du talte til hende og fortalte hende alt hvad der faldt dig ind, som tegnede du en ny tegning med lyde, en ny havn med sejl. Du forestillede dig hende mørk og tavs, du valgte læber og bryster til hende og du elskede hende en smule.

Næsten øjeblikkeligt gik det op for dig at hun ville lede efter et svar, at hun ville vende tilbage til sin tegning som du altid vendte tilbage til dine, og selvom om faren var steget efter attentaterne på markedet, dristede du dig til at nærme dig garagen, til at kredse rundt om husblokken, til at drikke utallige øl i caféen på hjørnet. Det var absurd, for hun ville ikke stoppe og når hun så din tegning og enhver af de mange kvinder som kom forbi kunne være hende.

Ved dag gry den følgende dag, valgte du en

stor grå mur og du tegnede en hvid trekant omgivet af pletter som lignede egeblade. Fra den samme hjørnecafé kunne du se den store mur (da havde de allerede renset garageporten og en patruljevogn blev ved med at køre rasende forbi). Hen under aften fjernede du dig lidt og afprøvede forskellige udkigsposter. Du bevægede dig fra et sted til et andet, mens du købte småting i forretningerne for ikke at vække for meget opmærksomhed.

Det var mørk nat, da du hørte sirenen og projektørerne fejede over dine øjne. Der var en forvirret hob nær muren, mod al sund fornuft løb du derover og kun det tilfælde at en bil kom rundt om hjørnet og bremsede op ved synet af saladfadet, reddede dig. I ly af bilen så du kampen, behandskede hænder som rev i mørkt hår, sparkene og skrigene, de glimtvis syn af et par blå bukser, før de smed hende ind i vognen og tog hende med sig.

Langt senere (det var forfærdeligt at ryste sådan, det var forfærdeligt at tænke på at dette skete på grund af din tegning på den store grå mur) blandede du dig med mængden og du nåede at se en blå antydning, stregerne af den orange som var som hendes navn eller hendes mund. Sådan var hun i denne lemlæstede tegning som politiet havde tværet ud inden de tog hende med sig. Der var nok tilbage til at du kunne forstå at hun havde villet svare på din trekant med en anden figur, en cirkel eller måske en spiral, en helstøbt og smuk form, noget ligesom et ja eller et altid eller et nu.

Du vidste det udmærket godt, du havde rigeligt med tid til at forestille dig detaljerne af det som måtte være ved at ske i hovedkvarteret. I byen sivede alt dette ud lidt efter lidt. Folk var klar over fangernes skæbne, og når de fra

tid til anden sås igen, havde folk foretrukket ikke at møde dem, og at de ligesom flertallet var forsvundet i den stilhed som ingen vovede at bryde.

Du vidste det kun alt for godt, denne nat ville ginen ikke hjælpe dig med andet end at få dig til at bide dig i fingrene og tvære kridtfarverne ud med skoen, før du flød ud i rus og gråd.

Men dagene gik, og du kendte ikke længere andre måder at leve på. Du begyndte igen at forsømme dit arbejde for at gå rundt i gaderne og kaste flygtige blikke på de mure og døre hvor hun og dig havde tegnet.

Alt var rent, alt var renset. Ingenting, ikke engang en blomst tegnet i uskyldighed af skoledreng som stjæler et stykke kridt i skolen og som ikke kan modstå glæden ved at bruge det.

Du kunne heller ikke stå imod, og en måned senere stod du op ved daggry og vendte tilbage til gaden med garagen. Det var ingen patruljer, væggene var fuldstændig rene. En kat iagttog dig varsomt fra en port da du tog kridtene frem, og på samme sted, hvor hun havde efterladt sin tegning, fyldte du træplankerne med et grønt skrig, et rødt råb om genkendelse og kærlighed, og rammede din tegning ind med en oval, som var både din mund og hendes mund og håb.

Da du hørte skridtene om hjørnet, kastede du dig ind i en lodden sidegade, hvor du gemte dig bag en stak tomme kasser. En vaklende fulderik nærmede sig nynnende, og da han ville sparke ud efter katten, væltede han lige så lang han var for foden af tegningen.

Du følte dig nu mere sikker, og bevægede dig langsomt derfra, og med den første sol faldt du i søvn, og sov som du ikke havde gjort

i meget lang tid.

Den selvsamme morgen, holdt du øje på afstand. De havde endnu ikke fjernet den. Du kom tilbage ved middagstid, og ubegribeligt nok var den der stadig.

Opstanden i forstæderne (du havde hørt om det i nyhederne) trak patruljerne væk. Hen under aften så du den igen, som så mange mennesker havde set den i løbet af dagen.

Du ventede indtil klokken tre om morgenen før du igen vendte tilbage, gaden var tom og sort. På lang afstand opdagede du en anden tegning. Kun du ville kunne få øje på den, så lille den var og så højt den sad, til venstre for din egen.

Du nærmede dig med noget som var både tørst og rædsel på samme tid. Du så den orange oval og de violette pletter, hvorfra et hævet ansigt, et hængende øje, en mund smadret af knyttnæveslag, syntes at træde frem.

Jeg ved det, jeg ved det, men hvilken anden ting ville jeg kunne have tegnet til dig? Hvilken besked ville have haft nogen betydning nu? På en eller anden måde måtte jeg sige farvel til dig, og samtidig bede dig om at blive ved.

Jeg var nødt til at efterlade dig et eller andet, før jeg vendte tilbage til mit tilflugtssted, hvor der ikke længere var noget spejl, kun et hul hvor jeg kunne skjule mig i det totale mørke til var slut. Og genkalde mig så mange ting og engang imellem, ligesom jeg før havde forestillet mig dit liv, forestille mig at du lavede nye tegninger. At du gik ud om natten for at lave nye tegninger.

Novellen er oversat af Esben Frost

Patrick Mac Manus: Den tilkæmpede historie, - fabler og fortællinger, Forlaget Arbejderen, (intet årstal). 48 sider, 60 kr. Sælges i: Internationalt Forums solidaritetsbutik, Griffenfeldsgade 41, 2200 Nørrebro og i Dagbladet Arbejderens butik, Griffenfeldsgade 26, 2200 Nørrebro

POETISK OPRØRS- SKRIFT

Irene Clausen

'Den tilkæmpede historie' er en slags poetisk oprørsskrift. Gennem historier og fabler i nærmest digterisk form, vidunderligt sprog og illustreret med plakater, tegninger og fotos, fremmanes billede på billede af menneskeliv og konflikter over hele kloden: i Irland, hvor forfatteren kommer fra, i Danmark hvor han nu bor, i Gaza, Tyrkiet, Grækenland og andre lande.

Historier og fabler om almindelige mennesker som er trykket ned af magtens væsen, står i kø for at få mad, slæes brutalt ned af besættelsesmagten, bliver nægtet asyl og smidt ud af landet. Det er ikke et kampskrift i traditionel forstand, med politiske slogans og opfordring til oprør. Men gennem disse indfølelse beretninger skabes håb om forandring. Læs engang til "En grøn og lysende ø" (s. 9) fra det Irland hvor forfatteren voksede op, og hvis oprørsbevægelse han solidariserer sig med:

"En grøn og lysende ø"

Der står vagttårne med pigtråd i Ribe, og pansrede mandskabsvogne kører gennem Roskilde. På hvert et gadehjørne står svært bevæbnede soldater fra et fremmed land. Det kan være, at mange vil vænne sig til det, måske de fleste. Hverdagen kan være svær nok i forvejen. Nogle vil slutte sig sammen i forbudte

organisationer, i en undergrundshær. Sådan er det også i Irland. Lande er ikke ligegyldig jord og sten, lande er steder og betydninger. Betydninger, der vedligeholdes eller henfalder i erindringer, i den enkeltes og i befolkningens. Grænser gennem et land kan være som amputationer, som sår, der bryder op igen og igen. Den nuværende 'nordirske' del af landet blev skabt gennem nederlag og tab. Gennem fordrivelse af dens beboere, gennem besættelse og ekspropriation. I mit indre kan jeg mærke stoltheden over den hemmelige hær, over dens kvinder og mænd. Og en glæde over fremmede soldaters frygt, mens de patruljerer i gaderne i Armagh og de bakkede landskaber i Fermanagh. (...)"

I "På flugt i verden" (s. 27) beskrives den længsel, der er i alle mennesker efter at vide det hele, om det håb der, selvom livet er svært, ligger i menneskeheden og gør os fortrøstningsfulde:

"På flugt i verden"

(...) Der er intet menneske, der kan se alting. Ingen, der kan se og høre det. Ikke engang det, der sker på en enkelt dag eller en enkelt nat i verden. Derfor er der en længsel, længslen efter at alt bliver set og hørt, længslen efter et blik, der ser alt på jorden nu og før og altid og ser det og lider med det. Et blik, der er mildt, et blik stort og barmhjertigt. (...)

Vi er fortrøstningsfulde. Vi ved, at det vil gå.

Det skal gå, fordi vi er her og skal være her en tid endnu. Efter os kommer efterkommere og efterkommere efter dem. Altid viser der sig noget, brød der falder ned fra himlen, vand der springer ud af en sten, en strandet hval, et brev fra Californien (...)."

Kun en enkelt gang bliver Patrick Mac Manus 'politisk programmatisk'. Det sker når han i 'En grøn og lysende ø' skriver: (s.9)

"Løsningen ligger i dialoger og i vanskelige kompromiser. Men det er også undergrundsorganisationerne, der har fremtvunget dialogen. Til dialog hører gensidig respekt mellem konfliktens parter. En nødtvunget respekt, især når regeringsmagten ikke hidtil har villet lytte. Og det har London ikke gjort, hverken i denne tid eller ned gennem historien".

Det er et udsagn som næppe holder i alle konflikter. Ville det være rigtigt at indgå

kompromis med fascistiske, kolonialistiske apartheid-regimer og bevægelser? Nej. En sameksistens og deling af magten med sådanne regimer er både teoretisk og praktisk umulig.

Patrick Mac Manus forklarer i et kort forord at det er hans egen rolle som anklager i sagen mod Foreningen Oprør (*anklaget for støtte til terror, red.*) der har fået ham til at udgive denne lille samling af fabler og historier; de skal ses som 'et personligt bidrag til diskussionen om frihedsrettigheder og opstand, både i historien og i nutiden'.

Retssagen mod Foreningen Oprør er nu overstået. Patrick MacManus fik en betinget dom. Men der er tusindvis af oprør over hele verden. Derfor en opfordring til forfatteren: Skriv venligst videre

En ny antologi "Åbne og lukkede døre" sætter fokus på køn i pædagogik målrettet lærere, pædagoger, lærer- og pædagogstuderende.

Bogens kapitler tilbyder:

- Kritiske blikke på pædagogiske tanker som 'den frie leg' og kønsopdeling som pædagogisk metode.
- Forskellige værktøjer som normkritisk pædagogik og queerpædagogik til at arbejde kritisk med køn i pædagogisk praksis.

Ideen til antologien udspringer af Foreningen Køn i Pædagogik www.konipaedagogik.dk ● ● ●

Køb bogen hos Forlaget Frydenlund www.frydenlund.dk ● ● ●

Afsender:
Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N

